

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.781 van 30 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart afkomstig te zijn uit Kosovo, op 2 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. PROVOOST en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U werd op 30 april 2008 van 8u50 tot 11u00 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Duits machtig is. Uw advocaat, meester Gregory Provoost, was gedurende het hele interview aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ashkali, afkomstig uit Kosovo. U bent geboren in Vucitrm, Kosovo. Toen u zes maanden oud was bent u samen met uw ouders uit Kosovo vertrokken. Sindsdien hebt u altijd in Duitsland gewoond. Uw laatste asielaanvraag dateert van 28 oktober 1997. Als minderjarige volgde u de procedure van uw ouders. Op 21 juli 2000 werd uw asielaanvraag afgewezen. Op 6 november 2007 werden u, uw broer X (O.V.: X) en uw zus X door de Duitse autoriteiten naar Kosovo gerepatrieerd. Uw zus had kinderen uit een afgelopen huwelijk die nog in Duitsland waren, en mocht door bemiddeling van uw advocaat meteen weer terug naar Duitsland. U en uw broer werden echter aan hun lot overgelaten in Kosovo. Een man uit Fushë Kosovo gaf u de eerste dagen onderdak tot uw vader geld had opgestuurd. Sindsdien verbleef u voortdurend bij andere Ashkali uit Kosovo. Omdat jullie uit Duitsland kwamen ging men er van uit dat jullie over veel geld beschikten, dus vroegen de gezinnen waarbij jullie bleven steeds veel geld voor die overnachtingen. Om dezelfde reden voelde u zich er geïntimideerd. Tevens had u het moeilijk zich aan te passen in een land waar u, op uw eerste zes levensmaanden na, nooit gewoond heeft. Maar buiten deze problemen, afgunst en moeilijkheden bij uw integratie, kende u er echter geen noemenswaardige problemen. Na drie maanden op die manier geleefd te hebben zijn u

en uw broer weer vertrokken. Op 7 februari 2008 stapten jullie in de minibus van de passeur en een dag later vroegen jullie asiel aan in België. Daarbij legde u volgende documenten neer: een kopie van een Abmeldebestätigung of een afmeldingsformulier van de gemeente Alfdorf dd 8/11/2007, een kopie van uw pensioensverzekeringskaart uit Duitsland dd. 18/01/2007, een arbeids- en loonsattest ter voorlegging aan de vreemdelingendienst van de bestuursinstantie van Rems-Murr-Kreis dd 22/12/2006, een jobomschrijving bij de aanvraag voor een werkvergunning voor buitenlanders, een laissez-passer van het deelstaatspresidium van Stuttgart, een attest dd. 14/05/2006 van het gemeentebestuur van Vushtri waarin gesteld wordt dat uw vader Rexhep (L.) niet meer over een eigendom beschikt volgens de registers van deze gemeente, en een document van UNMIK dd. 16/05/2006 waarin twee getuigen verklaren dat uw vader geen eigendom meer heeft in Kosovo.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat de problemen die u in Kosovo kende na uw repatriëring uit Duitsland, intimidatie omdat men er in Kosovo van uitging dat u erg rijk moest zijn omdat u van Duitsland kwam (CGVS p.10) en bijvoorbeeld dat men u veel te veel geld aanrekende voor een overnachting (CGVS p.9), onvoldoende zwaarwichtig zijn om met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gelijkgesteld te worden of om te besluiten tot een risico op ernstige schade. U overwoog blijkbaar ook niet deze vorm van intimidatie te ontwijken door zelf een huis te huren omdat u zo snel mogelijk weer wou vertrekken (CGVS p.9). Evenmin ging u zich inschrijven bij de gemeente of vroeg u sociale hulp aan in Kosovo, eveneens omdat u besloten had zo snel mogelijk weer te vertrekken (CGVS p.13). U verklaarde Kosovo zo snel mogelijk opnieuw te zijn ontvlucht omdat u de Europese levensstandaard gewend was, omdat u bijna uw volledige leven in Duitsland heeft gewoond en omdat u in Kosovo niets bezit (CGVS p.13). Dit zijn echter redenen van louter persoonlijke en socio-economische aard. Verder haalde u geen enkele vrees aan die wijst op vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. U verklaarde immers buiten de slechte levensomstandigheden geen noemenswaardige problemen te hebben gekend (CGVS p.10). Overigens is er geen reden om een dergelijke vrees of risico te veronderstellen. U verklaarde tot de Ashkali-gemeenschap te behoren (CGVS p.2). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat de algemene veiligheidssituatie van de Ashkali in Kosovo anno 2008 als stabiel wordt omschreven en aanzienlijk is verbeterd in vergelijking met de periode net na de oorlog. Overeenkomstig diezelfde informatie verminderde sinds de rellen van maart 2004 het aantal gevallen van etnisch geïnspireerd geweld aanzienlijk. De in Kosovo actieve autoriteiten kunnen bovendien bescherming bieden aan zij die problemen vrezen. Nog blijkt uit de info dat concreet voor Vucitern, vanwaar uw familie afkomstig is en waar u geboren bent, de Ashkali-gemeenschap over voldoende bewegingsvrijheid beschikt, Ashkali tewerkgesteld zijn binnen de gemeentelijke structuren en er geen veiligheidsincidenten plaatsvinden tegen Ashkali. De Ashkaeli gemeenschap heeft - zoals de meerderheid van de bevolking in Kosovo - vooral economische problemen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande redenering om te buigen. De documenten uit Duitsland bevestigen uw verblijf, uw tewerkstelling en uw repatriëring uit Duitsland, maar daar werd niet aan getwijfeld. Wat het attest van de gemeente Vushtri en van de getuigenverklaring van UNMIK betreft dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat beide documenten niet op uw naam staan, maar op naam van uw vader. Bovendien zouden zij enkel bewijzen dat uw vader over geen eigendom meer beschikt in Kosovo, en veranderen ze dus niets aan de vaststelling dat uw problemen louter van socio-economische en persoonlijke aard zijn/waren.

Ten slotte dient nog te worden toegevoegd dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer, (L.) Bejtulla (O.V. 6.217.806), heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1

A (2) van het internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van “artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967” en van de algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. In een eerste onderdeel, met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, haalt verzoeker de bepalingen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en stelt dat uit zijn feitenrelaas blijkt dat hij wel degelijk geconfronteerd wordt met een schending van zijn grondrechten, nu hij als lid van de Ashkali etnische minderheid –een etnische, sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet- in zijn land van herkomst op alle mogelijke wijzen gediscrimineerd en achtergesteld wordt. Zijn veiligheid is ernstig in het gedrang, alsook bestaat er voor verzoeker geen mogelijkheid op een menswaardig bestaan. Verzoeker heeft in Kosovo geen identiteitspapieren, er bestaat geen sociaal vangnet, noch enige mogelijkheid op werk. Dit is de realiteit ter plaatse, zo stelt hij, en het feit dat enkele Roma-Ashkali inmiddels zijn tewerkgesteld en papieren hebben, verandert niets aan het feit dat deze minderheid een achtergestelde groep blijft. Verzoeker stelt zich de vraag in hoeverre de socio-economische redenen die hij aanhaalt niet in overweging dienen te worden genomen, en verwijst “ter zijde” naar het Federale Regeerakkoord van 18 maart 2008 dat het asielbeleid op dit vlak grondig wijzigt.

De toestand in Kosovo is bezwaarlijk stabiel te noemen, zo betoogt verzoeker, en hij verwijst hierbij naar een rapport van het US Department of State uitgegeven op 11 maart 2008 aangaande mensenrechten in Servië, inclusief Kosovo, waaruit blijkt dat de etnische groep waartoe verzoeker behoort tot op heden doelwit is van politiegeweld, verbaal en non-verbaal geweld van burgers en sociale discriminatie. Hij haalt voorbeelden aan en stelt dat de overheid klaarblijkelijk niet tussenkomt om hieraan een einde te stellen. Niettegenstaande het aantal gevallen van etnisch geïnspireerd geweld sinds de rellen van maart 2005 is verminderd, is er tot op heden nog steeds sprake van geweld. De afkeer van de Albanese bewoners is nog steeds meer dan reëel en werd door verzoeker aan de lijve ondervonden. Zijn vrees voor vervolging dient dan ook als reëel te worden beschouwd, en in de bestreden beslissing wordt ten onrechte gesteld dat de aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn. De verwerende partij stelt ten onrechte dat zijn vrees is gebaseerd op vermoedens. Niettegenstaande zijn relatief korte verblijf in Kosovo werd verzoeker er immers op gewezen dat zijn leven in gevaar is, en verzoeker heeft met zijn eigen ogen kunnen vaststellen dat de meesten op straat gewapend rondlopen en er niet voor terugdeinzen om iemand om te brengen voor wat geld, en dat het leven van een Roma er duidelijk weinig waard is. Dat het gevaar zich nog niet heeft geconcretiseerd in verzoekers geval, neemt niet weg dat er een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is en dat er geen krachtdadig optreden is vanwege de overheid. Het is niet noodzakelijk dat hij reeds het slachtoffer is geweest van vervolging. Zijn verklaringen zijn duidelijk ingegeven vanuit een objectieve gegronde vrees. Verzoeker kan, zo stelt hij, bezwaarlijk worden geacht concrete bewijzen naar voor te brengen van de situatie ter plaatse.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht doordat zij verwijst naar een algemene veiligheidssituatie die door haar als verbeterd wordt beschouwd, hetgeen niet kan volstaan en in overeenstemming is met verzoekers vrees en dus evenmin met de werkelijke situatie ter plaatse.

Waar in de bestreden beslissing verzoeker ten kwade wordt geduid dat hij niet zelf een huis zou hebben gehuurd om te vermijden dat men hem te veel geld aanrekende voor een overnachting, zich niet ging inschrijven bij de gemeente en evenmin sociale hulp vroeg, stelt verzoeker dat het betalen van huur voor hem onmogelijk zou zijn en er plaatsgebrek is voor Roma-Ashkali, zodat een huurwoning niet beschikbaar is. Bovendien heeft verzoeker wel degelijk de nodige inspanningen geleverd om sociale hulp te krijgen, maar er is geen duidelijk sociaal vangnet voor Roma-Ashkali. De socio-economische motieven spelen een rol, maar geen hoofdrol, zo stelt hij nog.

Verzoeker verwijst voorts nog naar een rapport van 2004 van Amnesty International en stelt dat daaruit kan worden afgeleid dat de in Kosovo actieve autoriteiten er tot op heden niet in slagen op afdoende wijze bescherming te bieden, en dat dit rapport nog maar weinig aan actualiteit heeft ingeboet, zoals blijkt uit het eerder vermelde rapport van 2008.

Verzoeker stelt voorts dat zijn verklaringen coherent en waarachtig zijn en exact hetzelfde zijn als die van zijn broer, wat wijst op de realiteit ervan, en dat hij heeft voldaan aan de medewerkingsplicht. Door een verregaande concretisering te eisen wordt het verzoeker nagenoeg onmogelijk gemaakt ooit als vluchteling te worden erkend. Verzoeker kan onmogelijk overleven op zelfstandige basis indien hij terug zou moeten naar Kosovo. Bovendien ziet hij niet in hoe een inschrijving als Habitual Resident bescherming kan bieden tegen de mensenrechtenschendingen. De verwerende partij, zo concludeert verzoeker, weerlegt niet afdoende de gegrondheid van zijn vrees.

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS. 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006). Verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.1.3. Verzoeker steunt zich op de algemene situatie voor de Ashkali-minderheid, zoals hij die afleidt uit de door hem aangehaalde mensenrechtenrapporten, om daarmee een gegronde vrees aannemelijk te maken, daarbij nog stellende dat de bewijslast voor hem quasi onmogelijk om dragen is. Evenwel rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf, die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het is daarbij niet voldoende dat de vrees subjectief in hoofde van verzoeker is, zij moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

Een algemene verwijzing naar internationale rapporten, hoewel deze onontbeerlijk zijn om de situatie waarin de asielzoeker stelt zich te bevinden te objectiveren, volstaat op zich niet om de gegrondheid van een vrees aan te tonen. Immers, elke vraag tot toekenning van de vluchtelingenstatus moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Voor zover verzoeker erop wijst dat hij vervolgd wordt omwille van het behoren tot een etnische (sociale) groep, dient erop gewezen dat een kandidaat-vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep moet bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling.

Er ligt in het dossier geen enkele indicatie voor dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben gehad of zou kunnen hebben. Verzoeker verklaarde zelf geen noemenswaardige problemen te hebben ondervonden met de inwoners van Kosovo, buiten het feit dat hem teveel geld werd aangerekend voor een overnachting. Tegenover de vaststelling van de verwerende partij dat hij dit kon vermijden door een huis te huren, stelt verzoeker thans dat hij daarvoor geen geld had en woningen niet beschikbaar zijn voor Ashkali. Evenwel verklaarde verzoeker tijdens het gehoor enkel dat hij zo snel mogelijk weer wou vertrekken, zodat hetgeen hij thans stelt in zijn verzoekschrift post-factum is, en niet dienstig. Wat er ook van zij, verzoeker maakt niet

aannemelijk dat het gegeven dat hij teveel zou moeten hebben betalen voor een overnachting in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen uitmaken. Het argument dat iedereen op straat gewapend rondloopt en niemand er voor terugdeinst om iemand om te brengen voor wat geld, is een loutere bewering, die evenmin dienstig kan worden aangebracht.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald *“UNHCR’s position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo. June 2006”* blijkt bovendien dat, in strijd met verzoekers verklaringen, de positieve evolutie op inter-etnisch vlak in Kosovo vooral impact heeft op onder meer de Ashkali-gemeenschap, en dat de situatie ertoe heeft geleid dat volgens de UNHCR deze minderheid niet langer wordt beschouwd als zijnde in gevaar. Verzoeker stelt daartegenover dat de toestand in Kosovo bezwaarlijk stabiel kan genoemd worden en verwijst naar het rapport van het ‘US Department of State’ van 2008, waaruit zou blijken dat de etnische groep waartoe hij behoort tot op heden doelwit is van verschillende incidenten van politiegeweld, verbaal en non-verbaal geweld van burgers en sociale discriminatie. Dienaangaande moet worden gesteld dat het voormelde rapport geen melding maakt van Ashkali, doch enkel van Roma in het algemeen, zodat dit rapport niet van aard is om de informatie in het voormelde UNHCR-document, waarin duidelijk een onderscheid wordt gemaakt tussen de situatie van de Ashkali enerzijds en deze van de Roma anderzijds, in een ander daglicht te stellen. Bovendien blijkt uit een recent Cedoca-antwoorddocument van 28 februari 2008 dat zowel de “Municipal Return Officer” van de gemeente Vushtrri, vanwaar verzoekers familie afkomstig is, als de leider van de Ashkali aldaar hebben bevestigd dat er sinds 2004 geen veiligheidsincidenten gericht tegen Ashkali meer plaatsvonden, dat de veiligheidssituatie stabiel is, de gemeenschap volledig geïntegreerd is in het dagelijkse leven, dat er geen verandering is gekomen door de onafhankelijkheid van Kosovo, dat er een goede samenwerking is met de overheid, de KFOR en alle NGO’s van de gemeente en dat zij geen problemen kennen om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Van verzoeker kan, gelet op zijn antecedenten, in alle redelijkheid worden verwacht dat hij in Vushtrri zou verblijven. Verzoekers verklaringen afgewogen tegen het door hem aangehaalde algemene rapport enerzijds en de situatie zoals die blijkt uit het rapport van UNHCR en de zeer concrete recente informatie opgenomen in het Cedoca-antwoorddocument anderzijds, laten niet toe een gegronde vrees dan wel een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd aan te nemen op grond van de veiligheidssituatie ter plekke.

2.1.4. Alle bronnen bevestigen de precaire economische situatie. Een merendeel van de Ahkali is werkloos en afhankelijk van financiële hulp. Ook uit verzoekers verklaringen blijkt onder meer het gebrek aan werk en eigendom, naast het gebrek aan familie en de taalmoeilijkheden. Verzoeker poneert wel, doch toont geenszins aan om welke reden dit in zijn hoofd als een persoonlijke en systematische vrees voor vervolging moet worden beschouwd, dat hij persoonlijk gediscrimineerd en achtergesteld wordt. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

De Raad stelt desbetreffend vast dat verzoeker slechts een drietal maanden in Kosovo verbleef. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker verklaarde zich nooit te hebben ingeschreven en geen sociale hulp te hebben aangevraagd omdat hij bang was en zo snel mogelijk wou vertrekken, zodat waar verzoeker thans stelt dat hij wel degelijk inspanningen zou hebben geleverd om sociale hulp te bekomen doch hij steeds weer wandelen werd gestuurd, moet worden vastgesteld dat dit strijdig is met zijn eerdere verklaringen. Met zijn steeds weerkerende verklaring dat hij niets zou hebben ondernomen omdat hij zo snel mogelijk weer uit Kosovo wou vertrekken geeft verzoeker aan

dat hij geen enkele poging tot integratie in de gemeenschap heeft ondernomen en geen hulp heeft gezocht, terwijl dat in alle redelijkheid van hem kon worden verwacht gelet op de hierboven geschetste objectieve omstandigheden van de Ashkali in Kosovo. Op die manier heeft verzoeker zijn eigen integratieproces in de weg gestaan. Hij kan derhalve niet worden bijgetreden waar hij stelt dat een registratie hem geen bescherming zou kunnen geven, nu alles erop wijst dat deze registratie een eerste stap zou kunnen zijn in het vinden van financiële en mogelijks andere steun, zeker nu uit de stukken van het dossier blijkt dat er goede contacten zijn met onder meer de politie en de plaatselijke NGO's.

2.1.5. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de algemene veiligheidssituatie voor de Ashkali-gemeenschap in Kosovo een dringende nood aan internationale bescherming met zich brengt, en al evenmin dat de algemene economische situatie van Ashkali's in het algemeen, en verzoekers persoonlijke situatie in het bijzonder het socio-economische niveau zou overstijgen. Het feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd die gelijkkluidend zijn met deze van zijn broer doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij, ten slotte, moet niet aantonen dat de feiten onwaar zouden zijn.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middelonderdeel, aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker dat hij vreest om bij terugkeer naar zijn land van herkomst, geweld te zullen worden aangedaan en onmenselijk en vernederd te zullen worden behandeld, door zowel de politie als door de Albanese inwoners.

2.2.2. Verzoeker steunt zich op dezelfde elementen als deze aan de basis van zijn asielaanvraag. Elke vraag tot subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Hierboven werd reeds geoordeeld dat verzoekers verklaringen, samengenomen met de voorliggende internationale rapporten en de zeer concrete actuele informatie die werd bijgebracht in het Cedoca-antwoorddocument betreffende de gemeente Vusshtri, geenszins aannemelijk maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c van de Vreemdelingenwet. Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. De Raad is, gelet op het voorgaande, van oordeel de verwerende partij op grond van de pertinente motieven in de bestreden beslissing genoegzaam tot de conclusie is kunnen komen dat verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming heeft aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 september 2008 door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,

rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. WIJNANTS.